

המחיר הכבד שמשלמים רבנים, מנהיגים וילדיהם! **The Heavy Price Paid by Rabbis, Leaders & Their Children!**

1. שבת לג ע"א

רבא חש ביה, והא רבא הוא דאמר נפיש קטילי קדר מנפיהי כפן, שאני רבא דאנסי ליה רבנן בעידניה בעל כרחיה.

רש"י:

והא רבא דאמר - כלומר למה חש בו והא לא הרעיב את עצמו מדקאמר ידענא ביה בנחמני מכלל דהמרעיב עצמו רע בעיניו ואי משום שהיה משהה נקביו ואמרינן בבכורות (דף סד:) צואה רבה הדרוקן רבה שעל שהיית נקבים הוא בא:

הא איהו אמר נפיש קטילי קדר - רבים הרוגי נקבים ממותי הדרוקן של רעב קדר לשון קדרה על שם ששופך כקדרה:

דאנסי ליה רבנן בעידניה - התלמידים הקבועים להם עת לפניו אונסין אותו להשהות נקביו:

2. עין איה / שבת שני, רמ, על שבת לג ע"א

א. הדרך הישרה במשקל השמירה הראויה גם בעניני החומר היא אמנם חובה כוללת. אבל אם גם **העובד לרבים** ישקול את הליכותיו במאזני הדיוק, מבלי לותר לפעמים, לעשות גם יותר מכחו בשביל טובת הרבים, בין בענינים החומריים בין בענינים הרוחניים, נמצא העולם לקוי.

ב. ובערך של הטובה הכללית, לא יעלה הריוח של השמירה באותו ההפסד שיפגע בו אם תפרע העבודה הכללית בכל דבר הנצרך לשמירת גוף העובד.

ג. ע"כ גם **העובדים הכלליים במשטר המדיני**, לא להם ניתן המשקל הקבוע לאנשים פרטיים, ולפעמים הם משימים ג"כ נפש בכף רק להפיק טובת הציבור, ויהיה כח הבריאות שלהם ניתן לקרבן לתועלת הכלל כולו, אף שיש בזה ג"כ כמה פרטים של משקל, וכל דבר וענין צריך אומדן יפה לפי תוצאותיו ותועלתו, אבל מ"מ נמנע הוא שלא יזדמן מאורע כזה בעובד כללי, ומאלה היה רבא.

ד. ותוצאות החלי בעצמו ישמשו לעשות **גדר** לדרך מסוכן כזה שלא יעבור גבולו, אף שנובע ממקור של צדק נעלה ונשגב.

ה. הפתגם הכללי של **נפיש קטילי קדר מנפיהי כפן**, יעוררנו לדמות דרכי **הנפש** בשמירת בריאותה לארחות שמירת הגוף, גם לנפש ימצא מחלת רעב

מחוסר מזון רוחני מבריא. הרעב לדבר ד' כשמתגבר, עושה תכונה של מחלה בחדרי הנפש הפנימיים, דוגמת הדרוקן הגופני.

ו. אבל גם עם נטילת המזון הרוחני, ועם השביעה ממנו כראוי, יש עוד חובה לשים לב כי כל מה שנכנס בנפשו של אדם, הדברים הסיגיים מתחברים עמו, וכשלא יצרף ויזכך מיום ליום את רגשותיו, דעותיו ולימודיו, בלא משים יעלו בלולים עם עירובי דמיונות, שתחת התועלת יביאו **נזק מרובה**.

ז. וזה הנזק הוא יותר מפסיד מחסרון היסוד המזין, שמצד היות תחילת הוייתו באה ע"י הפעולה היותר טובה ומשלימה, דהיינו לקיחת המזון הרוחני הטוב, כשלא זכה ותהפך לרועץ תזיקנו **בכח הפועל** החזק הנמצא לכל דבר שיש לו זכות קיום בחוקי החיים.

ח. ואמנם הזיקוק הוא בכל אדם לפי מעלתו, לפי רוממות מושגיו וזכות נפשו, עד שלפעמים העבודה שכלפי חוץ, המזקקת את האדם להיות שקוע מחוץ לעולמו הפנימי שבו מתיחדת האורה הא-להית העומדת להיות מזדככת ברב יתרון. חליינו הוא נשא ועונותינו סבלם, והעול הציבורי הוא המעכב את הבריאות הרוחנית היותר עליונה, ונתעכב לו שדירת שלום משמיא, משום מסתייד דמגנית אכולא כרכא, **ואנסי ליה רבנן בעידניה**.

3. הראי"ה קוק, שמונה קבצים ג, רו

אומרים הקרבנות, שבשביל השאיפה האלהית צריך האדם להיות אזור בגבורה, **להיות מוכן ללחום** עם עצמו ועם העולם. **לאבד צריכים כדי למצא**. אמנם מה שמאבדים בשביל השאיפה האלהית אינו איבוד, כ"א מציאה ורוממות.

4. **תענית כב ע"א**- הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאביי (רש"י: לרבא לא אתי שלמא אלא ממעלי יומא דכיפורי למעלי יומא דכיפורי ולאביי כל מעלי שבתא) אמרו ליה מסתייד דקא מגנית אכולא כרכא.

5. נדרים פא ע"א

ומפני מה אין מצויין תלמידי חכמים לצאת תלמידי חכמים מבניהן? אמר רב יוסף שלא יאמרו תורה ירושה היא להם